

KNJIGA MUDROSTI

25. Mi smo drevni hodočasnici

Treba da nađete slobodu na oba načina

ispitivanjem i istraživanjem.

Ne hvališite se.

Nemojte da vas obuzme ljubomora.

Ne radite iz inata.

Ne očekujte zahvalnost.

Ovaj najčistiji napitak saveta

kojim se napredovanje pet mamaca

pretvara u bodi stazu

prenesen je kroz Darmakirti.

Buđenjem karmičke energije prethodnog vežbanja,

i vrlinom mog jakog interesovanja,

Ignorisao sam bedu i lošu reputaciju

i video uputstva za kontrolisanje prianjanja za ego.

Sada, čak i kad umrem, neću žaliti.

Čovek najviše želi slobodu. Čovek žudi za slobodom. Sloboda je samo suštinsko jezgro ljudske svesnosti: ljubav je na periferiji a sloboda je u centru. Kada se ta dva ostvare, u životu nema žaljenja. A oni se ostvaruju zajedno, nikada odvojeno.

Ljudi su pokušavali da ostvare ljubav bez slobode. Onda ljubav donosi sve više i više patnje, sve veće i veće ropstvo. Onda ljubav nije ono što je čovek očekivao da će biti, ona se pretvara baš u suprotno. Ona razara sve nade, uništava sva očekivanja i život postaje pustoš – tapkanje u tami, i nikada se ne pronalaze vrata.

Ljubav bez slobode prirodno teži da bude posesivna. A onog trenutka kada uđe posesivnost, počinjete da stvarate okove za druge i za sebe – jer ne možete da posedujete nekog a da on ne poseduje vas. Ne možete nekoga da učinite robom a da sami ne postanete rob. Šta god činite drugome, učinjeno je vama.

To je osnovni princip koji treba razumeti, da ljubav bez slobode nikada na donosi ispunjenje.

Bilo je ljudi koji su pokušali drugu krajnost, slobodu bez ljubavi. To su monasi, eskapisti, ljudi koji su se odrekli sveta. Plašeći se ljubavi, bojeći se ljubavi, jer donosi ropstvo, odbacili su sve situacije gde ljubav može da teče, raste, gde može da se desi, gde je moguća. Pobili su u samoću. Njihova samoća nije nikad postala osama, ostala je usamljenost. A usamljenost je negativno stanje; krajnje prazno, tužno.

Čovek može da bude osamljen, ali to ne daje usamljenost. Osamljenost je samo fizička samoća, usamljenost je duhovna samoća. Ako ste samo usamljeni... a bićete ako ste se odrekli sveta. Ako ste pobegli od sveta iz straha, bićete usamljeni, svet će vas progoniti, okruživaće vas sve vrste želja. Patićete od miliona noćnih mora, jer sve što ste napustili ne može se odbaciti tako lako.

Napuštanje je represija i ništa drugo. A što više gušite neku stvar, više vam treba da je suzbijete. I što više nastavljate da je suzbijate, to je ona jača. Provaliće u vašim snovima, provaliće u vašim halucinacijama. Ljudi, živeći u manastirima, počinju da haluciniraju, ljudi odlazeći u himalajske pećine, pre ili kasnije, više nisu u kontaktu sa stvarnošću. Počinju da stvaraju realnost po svom – privatnu stvarnost, fiktivnu realnost.

Hrišćanin će govoriti sa Hristom. U svojoj usamljenoj pećini on stvara Hrista, samo da bi mogao imati nekoga, samo da ne bude usamljen. I ti monasi su razvili mnoge metode haluciniranja. Ako gladujete, lakše dolazi do halucinacija. Telo postaje slabije, počinjete da gubite kontrolu nad stvarnošću. Što je telo slabije, veća je mogućnost za halucinacije. Ljudi u groznici, bolesti, počinju da haluciniraju. Potpuno isto pravilo: mučenje tela, slabljenje tela, izgladivanje tela, i halucinacije će biti lakše.

Možete imati Isusa Hrista, Krišnu ili Gotama Budu – veliko društvo možete imati, ali to je sve zamišljanje. Hindus nikada neće videti Hrista, a hrišćanin nikad neće videti Krišnu. Videćete samo ono u šta verujete, videćete samo ono što stvorite svojim verovanjem; to je projekcija.

Bilo bi teško to projektovati na tržnici, jer bi tamo bilo tako mnogo ljudi koji bi poricali vašu projekciju. Odveli bi vas psihijatru, mislili bi da ste poludeli. Ako počnete da govorite sa Hristom na tržnici završićete u nekoj bolnici.

Ali u himalajskoj pećini nema više nikoga, slobodni ste da kreirate šta god želite, do mile volje. Usamljenost je takav jad da čovek počne da veruje u vlastite halucinacije, da ima društvo. Ali to je ludilo.

Sa jedne strane je osoba, svetovna osoba, koja je pokušala da nađe ljubav bez slobode i nije uspela. Njen život nije ništa do dugo, dugo ropstvo mnogim, mnogim ljudima, mnogim, mnogim stvarima. Ona je okovana, telom, umom i dušom; nije slobodna ni za najmanji pokret. To je jedan neuspeh, većina čovečanstva je uhvaćena u toj krajnosti.

A nekolicina beži iz sveta: videći bedu, oni počinju da tragaju za drugom krajnošću – slobodom, mokšom, nirvanom. Ali postaju neurotični, psihotični, počinju da žive u vlastitim snovima. Samoća je tolika da moraju da stvore nešto sa čime bi bili.

Oba ova ekstremna pokušaja su bezuspešna. Stoga čovečanstvo stoji na raskršću. Kuda ići? Prošlost je krajnje neuspela. Svi napori koji su bili preduzeti u prošlosti, pokazali su se pogrešnim, vodili su u ćorsokak. Kuda sada ići, šta raditi?

Atiša ima jednu važnu poruku da vam da. To je poruka svih buda, svih prosvetljenih ljudi na svetu. Oni kažu: Ljubav i sloboda nisu odvojene stvari, ne možete da birate. Ili ćete imati oboje, ili ćete morati da odbacite oboje. Ali ne možete da birate, ne možete imati jedno.

Ljubav je periferija, sloboda je središte.

Čovek mora da napreduje u tako osetljivom balansu, u kome ljubav i sloboda mogu da cvetaju zajedno. I to mogu, jer se kod nekoliko retkih pojedinaca to dogodilo. I ako se to dogodilo samo jednom pojedincu, u celoj istoriji, to se može dogoditi svakom ljudskom biću. To je vaš potencijal, vaše urođeno pravo.

Meditacija je balans.

Meditacija je ptica sa dva krila: sloboda i ljubav.

Moj napor u ovom polju buda jeste da vam dam oba krila: budite puni ljubavi i budite slobodni, imajte ljubav i ne budite posesivni. Budite slobodni, ali nemojte postati hladni; ostanite topli, topli od ljubavi.

Vaša sloboda i vaša ljubav treba da rastu ruku pod ruku, u dubokom zagrljaju, u jednoj vrsti plesa, pomažući jedna drugu. I tada je rođen potpun čovek, koji živi u svetu i uopšte nije od sveta. Onda je rođen čovek u kome se sreću suprotnosti, sjedinjuju i postaju komplementarne; onda je čovek bogat. Samo voleti bez slobode je osiromašenje,

ili samo biti slobodan bez ljubavi jeste živeti usamljeno, tužno, u tami. Sloboda je potrebna za rast ljubavi, ljubav je potrebna da biste uzgajali slobodu.

Moj sanjasin treba neprestano da se seća da ne bira između ova dva. Oboje treba zajedno da se apsorbuju, zajedno da se svare. Ljubav treba da postane vaša periferija, vaša akcija, a sloboda treba da postane vaše biće, vaše središte, vaša duša.

Prva izreka:

Treba da nađete slobodu na oba načina, ispitivanjem i istraživanjem.

Ima tri vrste slobode, i treba ih dobro razumeti. Prvo je sloboda od, drugo je sloboda za, i treće je samo sloboda – ni od ni za. Prvo, sloboda od, jeste reakcija. Orijentisana je na prošlost; borite se protiv prošlosti, želite da je se oslobodite, opsednuti ste njom.

Psihoanaliza pokušava da vam pruži tu slobodu, slobodu od – od prošlih trauma, rana iz detinjstva. Primalna terapija je u osnovi zasnovana na prošlosti. Treba da se vratite unazad da biste se oslobodili prošlosti, treba da doprete do prvog primalnog krika, onda ćete biti slobodni. Zato sloboda znači – za primalnu terapiju, za psihoanalizu i druge terapije – da prošlost treba da se odbaci. Treba da se borite sa njom, treba nekako da uredite da se razrešite prošlosti; onda ćete biti slobodni.

Dokle god je u pitanju ta sloboda, Karl Marks i Sigmund Frojd nisu u suprotnosti; slažu se. Karl Marks kaže da čovek treba da se oslobodi prošlosti, svih prošlih socijalnih struktura, ekonomskih struktura. Njegov pristup je politički, Frojdov pristup je psihološki, ali oba su zasnovana na ideji slobode od.

Sve političke reforme su reakcije – a kada reagujete, nikada niste slobodni. To treba da se razume. To samo daje izgled slobode, ali to nikada nije istinska sloboda. Iz reakcije, potpuna sloboda nije moguća. Iz reakcije, istinska sloboda nije moguća. A samo potpuna sloboda je istinska sloboda.

Možete da idete protiv prošlosti, ali u samom stavu protiv nje uhvaćeni ste na zadnjim vratima. Zato se dešavalo ponovo, i ponovo, da sa kim god ste se borili, postali ste kao on. Birajte svoje neprijatelje vrlo pažljivo, jer ćete biti njima određeni! Očigledno, boreći se protiv njih, moraćete da naučite njihove strategije. Moraćete da naučite njihove taktike, moraćete da naučite njihove načine. Polako, polako, neprijatelji postaju vrlo slični – sličniji od prijatelja.

To se desilo u sovjetskoj Rusiji... Kada je došla revolucija i komunisti promenili celu socijalnu strukturu, car je bio ubijen, i došlo je do čudne pojave. Ljudi koji su ubili cara postali su veći carevi nego sam car. Josif Staljin se pokazao daleko strašnijim od Ivana Groznog. Ivan nije ništa u poređenju sa Staljinom.

I to je prirodni fenomen. Uopšte ne krivim Josifa Staljina, mogu da razumem šta se u stvari dogodilo. Ako se borite sa carom morate da naučite njegove načine, i dok dođete do pobeđe postali ste tako vešti, tako efikasni, to su postali vaši načini. Počinjete da primenjujete isto na svoje neprijatelje. Zbog toga je svaka revolucija propala. Osobe se promene, ali struktura ostaje ista, jer je ideja o slobodi od u osnovi pogrešna.

Druga ideja je sloboda za; ona je orijentisana na budućnost. Prva je politička, druga je više poetska, vizionarska, utopijska. Mnogi ljudi su to takođe pokušali, ali to takođe nije moguće, jer orijentisani na budućnost ne možete da živite u sadašnjosti. Ne živite u prošlosti, ne živite u budućnosti, treba da živite u sadašnjosti.

Vizionari samo maštaju. Lepe utopije su zamislili, ali te utopije nikada nisu postale stvarnost. Ne mogu da postanu stvarnost.

Ako reagujete na prošlost, određeni ste prošlošću. Ako zaboravite prošlost i pogledate u budućnost, i dalje vama upravlja prošlost, samo toga niste svesni. Gledajući u budućnost sanjate lepe snove, ali oni ne mogu da promene stvarnost. Stvarnost ostaje ista; a snovi su vrlo neefikasni, impotentni.

Prvo, sloboda od, jeste reakcija. Drugo, sloboda za, jeste revolucija. Treće, samo sloboda, jeste pobuna. Orijetisana je na sadašnjost. Prvo je politička, drugo je poetska, treće je mistična, religiozna.

Šta mislim kada kažem "samo sloboda"? Ni za ni protiv, bez prošlosti, bez budućnosti, samo sada ovde, samo živeti iz trenutka u trenutak bez ideologije, bez utopije.

Pravi sanjasin, pravi mistik, nije protiv prošlosti, nije za budućnost. On je potpuno apsorbovan u sadašnjosti da nema vremena, nema energije, za prošlost i budućnost. Tako se rađa pobuna.

Pobuna je najlepša pojava na svetu. Buda je buntovnik, to je i Isus; Atiša je buntovnik, kao i Kabir. To su buntovnici. Nećete ih razumeti ako mislite o njima kao da su bili revolucionari; nisu bili. Nisu bili ni reacionari. Njihova orijentacija je potpuno drugačija, njihova orijentacija je sada, ovde. Oni ne žive ni za kakav ideal, i ne žive protiv bilo kog ideala. Oni nemaju nikakve ideje; u njihovoj svesti ne postoji nikakva ideologija. Oni su samo u čistoti ovog trenutka... oni to žive, uživaju u tome, pevaju, plešu. I kada sledeći trenutak dođe, oni žive sledeći trenutak sa istom radošću, sa istim veseljem. Oni se kreću iz trenutka u tren, oni ne planiraju unapred.

Zbog toga se na Istoku, gde su mistici bili velika sila, nije dogodilo ništa kao komunizam. Ideja je zapadna, ne može se zamisliti da se ta ideja dogodi u istočnoj svesnosti. I ništa kao futurističke utopije – Morova utopija ili druge utopije, ima tako mnogo socijalista utopista – nije se ni tako nešto dogodilo.

Ali nešto sasvim drugačije se dogodilo: Buda, jedan Atiša – pojedinci koji žive iz trena u tren, u tako čistoj radosti da je njihova radost zarazna. Ko god dođe u kontakt sa njima je savladan, počinje da gleda na stvarnost novim očima. Oni vam daju novi uvid u sada i ovde. To je "samo sloboda". Meditirajte o tome.

Nema potrebe ni za nekom psihologijom, i zato se psihologija nije dogodila na Istoku. Nema potrebe da se ide u prošle traume; u stvari, čak i ako odete u prošle traume nikada niste slobodni od njih. Možda počnete više da podnosite, više da razumete, ali nikada niste slobodni od njih.

Šta god osnivač primalne terapije, Artur Džanov, kaže o postprimalnom čoveku, on nije bio u stanju da stvori jednog jedinog postprimalnog čoveka. On sam nije postprimalan čovek. Potpuno slobodan od prošlosti, potpuno slobodan od rana iz prošlosti – to nije moguće. Na način na koji je to uradila psihoanaliza i slične terapije, to nije moguće. Nema prošlosti. Od čega pokušavate da se oslobodite?

U stvari, pod uticajem harizmatičkih psihoterapeuta možete početi da stvarate prošlost prema njima. To se događa: ako odete frejdovcima stvarate frejdovsku prošlost, ako odete jungovcima, stvarate jungovsku prošlost. Sada je to dobro poznata činjenica: da pacijenti počinju da stvaraju, fantaziraju, prošlost kakvu terapeuti očekuju. Jungovi pacijenti počinju da odlaze u prošle živote vrlo lako i počinju da iznose velike misterije, ezoterično, okultno. To se nikada nije desilo nijednom Frejdovom pacijentu. Frejdovi pacijenti iznose ono što Frejd očekuje: libido, seksualne fantazije, neobične seksualne fantazije, incest i sve vrste seksualnih povreda. One nikad ne izlaze na površinu u jungovskoj psihoterapiji. Primalni pacijenti počinju da puštaju krikove koji ne moraju imati nikakvu realnost.

Ali ljudi su jako susretljivi: ako im date neku ideju, oni su, prema vama, obavezni da je ispune. U stvari, pacijent počinje da se oseća jako samilosno prema terapeutu – on tako naporno radi, jadni drugar – tako da pre ili kasnije počinje da izlazi u susret. Sada ima na stotine psihoterapeuta na Zapadu, i svaki psihoterapeut postaje uveren da je on u pravu. Njegovi pacijenti ga obmanjuju. I isti pacijenti idu drugom psihoterapeutu i obmanjuju i druge takođe. Pacijenti igraju veliku igru, i to se dešava nesvesno.

Um je tako širok, uvek možete da izaberete nekoliko fragmenata koji će zadovoljavati određenu filozofiju, određenu psihologiju, određenu terapiju. Čovek je ogroman kontinent, čovek nije mala pojava. Može sadržati mnogo Frejdova, mnogo Jungova, mnogo Adlera. I uvek možete da odaberete – ima tako mnogo toga u vama da uvek možete da nađete načina da odaberete određene fragmente koji se uklapaju sa terapijom kroz koju prolazite.

Istok nije stvorio ništa kao komunizam, i nije stvorio ništa kao psihoanaliza, iz određenog razloga. Razlog je što mistik ne pokušava da se oslobodi prošlosti, mistik ne pokušava da bude slobodan radi nečeg u budućnosti. Mistikov napor za slobodom, koju on naziva , mokšom , potpunom slobodom, nema ništa sa onim čega više nema. Njegovo celo interesovanje je ovaj trenutak, ovaj mali kristalno čisti trenutak.

I biti u ovom trenutku znači biti u meditaciji.

Biti potpuno u ovom trenutku znači biti u meditaciji.

I kad se desi meditacija videćete da dva krila rastu u vama: jedno će biti od ljubavi – Atiša to zove samilošću – drugo će biti od slobode. I počće da rastu zajedno. To donosi ispunjenje. Nema gundanja, nema žaljenja. Atiša je u pravu; on kaže:

Sada, čak i kad umrem, neću žaliti.

Život je bio ispunjenje. Spoznao sam njegove tajne. Voleo sam, živio u slobodi, saznao sam sve što je bilo potrebno da se bude zadovoljan. Krajnje sam ispunjen. Život je bio plodonosan. Život nije bio traćenje, bio je neprestano bogaćenje, i cvetao sam i lotos se otvorio.

Umreti sa svojim unutrašnjim lotosom potpuno rascvetalim, umreti u ljubavi, u slobodi, dokaz je da je čovek spoznao život, dokaz je da je čovek stvarno živio. Svi drugi samo prolaze kroz prazne kretnje; one nisu život.

Treba da nađete slobodu na oba načina, ispitivanjem i istraživanjem.

Kako naći tu slobodu? Kako naći to suštinsko jezgro svoga bića? To se dešava u meditaciji. Atiša naziva meditaciju "svesnosc". A svesnost treba da se razvije; ona je u vama samo seme, može postati drvo. I on sugerije da bi dve stvari bile od pomoći: jedna je ispitivanje, a druga je istraživanje.

Ispitivanje znači: nikada ne dozvolite bilo čemu da prođe kroz vaš um a da to pomno ne posmatrate. Priča se da je Sokrat rekao da je život bezvredan ako niste živeli ispitivajući. Jedan život bez ispitivanja je bezvredan život.

Ispitivanje je prvi korak: postati oprezan prema onome što prolazi kroz vaš um. A tamo je neprestan saobraćaj – tako mnogo misli, tako mnogo želja, tako mnogo snova prolazi. Treba da budete pažljivi; treba da ispitajte svakog i sve što prolazi kroz um. Nijedna jedina misao ne bi trebalo da prođe nesvesno, jer to znači da ste spavali. Posmatrajte sve više i više.

I drugi korak je istraživanje. Prvo posmatrajte, ispitajte, a onda počnite da gledate u korene. Zašto se određena stvar dešava ponovo i ponovo? Postajete ljuti ponovo i ponovo: istraživanje će vam jednostavno pokazati da ljutnja dođe i ode. Istraživanje će vam pokazati korene ljutnje, odakle dolazi – jer ona može biti, to je gotovo uvek tako, ljutnja je simptom nečeg drugog što je skriveno. To može biti da se vaš ego oseća povređenim i vi se ljutite, ali ego se čuva skrivajući se iza. To je kao koren drveća: vidite lišće ali ne vidite korenje.

Ispitivanjem videćete drveće, istraživanjem videćete korene. A transformacija je moguća samo kada vidite korene. Iznesite korene na svetlo i drvo počinje da umire. Ako možete da nađete koren svoje ljutnje, iznenadićete se kad ljutnja počne da nestaje. Ako možete da nađete koren svoje tuge, bićete ponovo iznenađeni.

Prvo ispitajte šta je neprestano tu u vašem umu, šta se ponavlja ponovo i ponovo. Vi nemate mnogo misli. Ako pomno ispitajte, videćete da imate samo nekoliko misli koje se iznova javljaju, ponovo i ponovo – možda u novim oblicima, novim bojama, novoj opremi, novim maskama, ali imate samo nekoliko misli.

I ako uđete pomno u to bićete iznenađeni: imate jednu osnovnu misao.

Gurđijev je imao običaj da kaže svojim učenicima: "Prvo pronađite svoju glavnu osobinu". A svaka osoba ima glavnu osobinu – to može biti pohlepa, može biti ljutnja, može biti seks, ljubomora, može biti nešto drugo. Otkrijte šta je vaša glavna osobina, šta je centar oko koga se kreću sve vaše misli i sva raspoloženja. Ako možete da nađete centar, našli ste koren.

I čudo je da, kada je koren jednom pronađen, ne morate da ga sečete, isečen je samim pronalaženjem. To je unutrašnja tajna transformacije.

Posmatrajte: ponovo i ponovo postajete tužni. Iznenada niotkuda... sve je išlo dobro, i nešto je kliknulo i vi ste postali tužni. I ponovo, to je otišlo, i do večeri se vratilo, i tako dalje, i tako dalje. Zašto se to dešava?

Prvo ispitajte, onda istražite. Ispitivanjem i istraživanjem u vama će biti rođena osobina zvana svesnost. Kada je jednom svesnost tu, vi imate mač koji može da saseče sve korene svih bolesti. I kada je jednom svesnost rođena, polako, polako izlazite iz prošlosti i budućnosti, i ulazite u sadašnjost. Postajete prisutniji u sadašnjosti. Dostižete do svesnosti koja nikada nije bila; postajete svetlosni. I u tom prisustvu, kada možete da osetite trenutak kako prolazi, sva vaša čula će postati tako čista, tako osetljiva, tako čulna, tako oprezna i živa da će ceo život dobiti novi intenzitet. Dospećete do velikog užitka. Svet će biti isti, a opet neće biti isti: drveće će izgledati zelenije, ruže crvenije, ljudi više živi, lepši – isti svet, i obluci na obali počinju da izgledaju kao dijamanti i smaragdi.

Kada je svesnost vrlo, vrlo duboko zasnovana, kada ste prisutni u sadašnjosti, postižete psihodeličnu viziju života. Zato mistici govore o tako velikoj lepoti, a vi je ne nalazite. Mistici govore o neizmernom slavlju koje se odvija, a vi nigde ne vidite nikakvo slavlje. Mistici govore o velikoj muzici, ali vi ne čujete nikakvu muziku.

A mistici su u pravu – velika muzika prolazi, ali vi ste gluvi. Velika lepota je svuda naokolo, ali vi ste slepi. Cela egzistencija slavi upravo ovaj trenutak, jednako kao što je slavila i kad je Atiša bio živ. Postojanje je proslava.

Ali vaše srce je mrtvo. Samo vaše fizičko srce kuca, vaše duhovno srce uopšte ne funkcioniše. A bez njega nećete moći da vidite slavlje života. Kako možete osetiti zahvalnost Bogu ako ne vidite dar? Za šta da budete zahvalni? Možete samo da budete puni pritužbi, žalbi, zamerki. Možete samo da se ljutite na postojanje. Zašto ste stvoreni, zašto ova patnja? Vidite samo patnju, jer vaše oči mogu da vide samo patnju. Inače, postojanje je blagodat, bagoslov.

Druga izreka:

Ne hvališite se.

Atiša je zaista divan, vrlo telegrafski. Njegove izreke izgledaju kao da je do njih došao kvantnim skokovima, izgledaju nepovezane. Nisu; postoji jedna unutrašnja veza – jer kad vam se desi ta psihodelična vizija, počecete da se hvališete. Kada vam se dogodi ta svesnost, poslednji, ali jedan napad ega obavezno će se desiti. To je neizbežno. Počecete da se osećate više svetim od drugih. Počecete da se krećete kao svetac, počecete da osećate, da pokazujete da niste običan smrtnik, da ste neobični, da niste od ovoga sveta, da ste onostrani.

I mada su sve ove stvari tačne, Atiša kaže: Molim vas, ne hvališite se. On ne kaže da lažete. Sve te stvari su tačne; kada se dogodi svesnost, čuda počinju da se dešavaju. Svaki trenutak postaje takvo čudo, i počinjete da se dižete visoko, počinjete da postizete nove vrhunce u svemu. Šta god da uradite postaje takva radost, i gde god da krenete, život izgleda tako božanski. I vi takođe možete da vidite, da gde god da krenete vi donosite određenu svetost tom mestu. Nisu to laži; to se dešava. Ali ako počnete da se hvališete, sve te stvari će nestati, jer je ego ušao na tako suptilan način, i vi niste mogli to da ispitajte i niste mogli to da istražite.

Ego će jahati sada na vašem duhovnom iskustvu. Čovek sada treba da bude vrlo oprezan. Nemeditant može da bude bezbrižan – on može podneti da bude bezbrižan, jer nema šta da izgubi. Ali meditant ne sme biti nepažljiv, on ima mnogo da izgubi. Tu su sada blaga i ona mogu biti izgubljena za sekund.

Kada počnete da se pomerate na više planove možete lako da padnete – i pad će biti velik. Ako padnete hodajući ulicom nema mnogo opasnosti, ali ako padnete sa Everesta to je vrlo opasno, možda ne preživite.

Zato oni koji počnu da se kreću svetom meditacije moraju da nauče da budu jako pažljivi. Staza je uska, i sam kraj staze je veliki ambis. Jedan pogrešan korak i pašćete – i biće to težak pad. Može potrajati godinama ili životima da dospete ponovo do iste visine. I ako padnete jednom sa određenog mesta, to postaje vaša navika.

Moje je viđenje: da meditant uče navike da uvek padaju sa određenog stadijuma zato što, kad god je to stanje ponovo tu, oni padnu. Veliki napor je potreban da se to ponovo dostigne, ali sada to postaje tačka gde um iznenada preuzima pogrešan korak, po navici, mehanički. Zato je bolje biti pažljiv kada prvi put idete naviše, tako se nikakve navike padanja ne stvaraju u vama.

Ne hvališite se.

Ne treba govoriti o duhovnim iskustvima. Ako u vama naraste velika potreba da govorite o tome možete ići svome majstoru. U tome nema opasnosti, jer deljenje sa majstorom je uvek od pomoći. Kao prvo, šta god iznesete pred majstora on će učiniti da osetite da to nije ništa: "Ne budi glup, to je samo glupost. Zaboravi sve o tome." Čak i ako mu iznesete nirvanu, reći će: "To nije ništa – izbacij to! Ostavi to gde si ostavio svoje cipele" – čak i nirvanu!

To je jedna od tajni majstora u njegovom radu sa učenikom. Nikada vam neće uzvratiti, nikada neće reći: "Divno! Ti si tako uzvišen, postigao si!"

Drugo, on će uvek učiniti da budeš svestan da su iskustva, ma koliko lepa, i dalje iskustva. Stvarno nije ono što je doživljeno, već onaj koji doživljava. On će uvek da ističe svedoka, unutrašnju subjektivnost, a ne objekat.

Neko vidi uzvišeno svetlo – i to je zaista velika radost kada vidite unutrašnje svetlo. Ne hodate po zemlji; tako ste ushićeni da gubite težinu, gravitacija više ne deluje na vas. Osećate kao da, ako želite, možete da letite.

Ali ako odete majstoru on će reći: "Pa šta? To se dešava svakome. To nije ništa posebno, drugi to rade mnogo bolje. To je samo jedno iskustvo, a iskustvo znači nešto spoljašnje. Seti se iskušavaoca, seti se onoga ko doživljava svetlo. Ti nisi to: ti si svedok toga. Da, tu je svetlo, ali ti nisi to. Ti si onaj ko je video svetlo. Seti se posmatrača."

Majstori su jako vešti u povlačenju za noge. Možete da stojite naglavačke, a oni će vas povući za nogu i pašćete ravno na zemlju. I sledeći put kada se desi neko veliko duhovno iskustvo, plašićete se čak i da odete majstoru da mu za to kažete. To je vrlo bitno.

I treće: može vam se dogoditi da ako o nekim stvarima govorite, ako počnete da ih pokazujete, energija koja je potrebna da ih negujete počne da odlazi u njihovo pokazivanje.

Seme treba da bude skriveno u tlu. Ne treba da bude stalno iznošeno napolje; ako ga iznesete napolje ubićete ga. I ta duhovna iskustva su kao veliko seme. Učenik treba da uči veštinu čuvanja tajne. To je jedan od zaista suštinskih delova boravka uz majstora: sposobnost da se sačuva tajna.

Čuo sam: čovek je tragao za majstorom koji je postigao najvišu tajnu. Išao je mogima, ali bi na kraju bio frustriran, razočaran. Onda je čuo da daleko, duboko u bespuću, postoji jedan starac koji je postigao najvišu tajnu, ali ga je teško nagovoriti; on ne prihvata lako učenike.

Čovek je bio izazvan. Prodao je sve što je imao i otputovao u pustinju. Trebalo mu je tri godine da stigne tamo. Krajnje umoran, iscrpljen od cele potrage... mnogo puta je odlučivao da krene nazad, ali to je bilo protiv njegovog ega, ega tragaoca – "Šta će reći ljudi? Kod kuće će se smežati i reći će: 'To smo ti pre rekli!'"

Tako da je istrajavao, i konačno stigao. Da, starac je imao nešto; to je bilo tako očigledno, bilo je tako vidljivo. Viđao je mnoge majstore, ali sve lažni, hokus-pokus; ovaj čovek je imao nešto. Pogledao je starca u oči i video takvu dubinu kakvu nikada nije video.

Starac je sedeo pod drvetom, i vibracija oko drveta je bila tako velika da je čovek bio savladan. Počeo je da se oseća opijenim. Pao je pred starčeva stopala i rekao: "Došao sam da nađem najvišu tajnu. Možeš li mi je reći?"

A majstor reče: "Onda tri godine treba da čutiš, nijedna reč ne sme biti izgovorena. Služi mi tri godine u apsolutnoj tišini. Ako možeš to da uradiš, onda ti mogu reći tajnu, jer tajna treba da bude sačuvana kao tajna . Ako možeš da održiš ćutanje tri godine, to će biti dokaz da si sposoban da zadržiš nešto u sebi."

Čovek se složio. Te tri godine su bile zaista duge, skoro kao tri života... pustinja, nikoga više, samo taj starac, i tišina – tišina pustinje, tišina starca, i tri godine. Izgledalo je kao da je mnogo, mnogo godina prošlo. Kada se navršilo tri godine, čovek upita: "Sada, gospodine, tri godine su navršene. Recite mi tajnu."

Majstor reče: "Sada moraš da mi obećaš da nikada nećeš ovu tajnu nikome reći – nikad, nikad. Potrebno je potpuno obećanje."

Čovek reče: "Obećavam, obećavam vam, obećavam Bogu, svim svojim srcem, da nikada nikome neću otkriti tajnu."

Onda starac počeo da se smeje. Reče: "To je dobro. Pa šta misliš, ako ti možeš čuvati tajnu celog života, da ja ne mogu? To je obećanje koje sam dao mom majstoru: ne mogu da je otkrijem! Ali reći ću ti jednu stvar", reče. "Isto mi se desilo sa mojim majstorom. Tri godine sam ćutao, i bilo mi je dugo kao što je bilo i tebi. I onda je došao dan, i bio sam mnogo srećan što sam ćutao tri godine. Desila se potpuno ista stvar! Pitao sam ga za tajnu i on je rekao: 'Obećaj da nikada nećeš nikome otkriti tajnu'. Obećao sam, i on se smejavao kao što sam se i ja smejavao, i rekao: 'Pa šta misliš, ako ti možeš čuvati tajnu celog života, da ja ne mogu?'"

"Stoga, u stvari, nema tajne. Cela umetnost je u njenom čuvanju ; nije u pitanju tajna. Ja mislim da se isto dešavalo iznova i iznova. To mora da se dogodilo sa mojim majstorom i njegovim majstorom, i tako dalje, i tako dalje. Izgleda da nema tajne, ali smo mnogo naučili čuvajući je!"

Vidite smisao: ako možete da sačuvate tajnu... bila tajna vredna čuvanja ili ne, nije u tome stvar. Bilo tajne ili ne, nije u tome stvar. Majstor je mogao šaputati u vaše uvo: "Dva i dva su četiri: sada to čuvaj kao tajnu". To bi poslužilo – ali nije pitanje šta je to, pitanje je da li možete da sačuvate nešto u sebi?

Baš pre neku noć sam rekao Radi: "Sada to treba da sačuvaš kao tajnu". Nisam joj rekao nikakvu tajnu, ali ona je obećala. "Da", rekla je: "Čuvaću to." Rekao sam joj: "Ti si tračara, jedna od najvećih tračara u komuni, zato to treba da sačuvaš kao tajnu". I ona je obećala. Ne sećam se za kakvu je tajnu dala obećanje, ali sada treba da je čuva! Veština je u čuvanju.

Ne hvališite se.

Ne pokazujte. Prirodna težnja uma je da pokazuje. I kada imate nešto posebno – na primer, možete da čitate nečije misli – sasvim je prirodno da odete i to pokažete ljudima.

Jednom je neki muslimanski mladić bio sa mnom mnogo godina – vrlo istrajan momak – i šta god sam mu dao da uradi, on bi uložio svu svoju energiju u to. Onda se jednog dana desilo da je počeo da čita ljudske misli. Bilo mi je jako teško da ga zadržim da ne govori o tome. I to je bespravno, čitati nečije misli; to je ulaženje u nečiju privatnost.

Pošto sam mu rekao da to zadrži za sebe, da to nikada ne primenjuje, on je to sačuvao. Iz čuvanja toga kao tajne i nepokazivanja i neprimenjivanja, nastao je drugi kvalitet: postao je sposoban da u vaš um stavi misao vrlo lako, bez vašeg znanja. Šta god je želeo da stavi u vaš um, vi biste odmah delovali u skladu sa tim. Postao je neka vrsta Delgada, a bez ikakvih elektroda. To je iznenada otkrio...

Poslao sam ga na put; sedeo je u autobusu, i samo ideja, samo ideja, iznenada mu dođe na pamet: ako može da čita ljudske misli, može li da stavi misao u nečiji um? Niotkuda?

Pošto mu nisam ništa rekao o tome, pokušao je. Samo je pokušao sa osobom koja je sedela na sedištu ispred njega: "Padni sa svog sedišta" – i čovek je pao dole! On sam je bio zapanjen, ali je onda pomislio da je to mogla biti samo koincidencija, čovek je upravo trebalo da padne. Zato je pokušao na drugome, i ponovo se to dogodilo. Tako se uplašio, i počela je da ga muči ideja: "Zašto da ne bacim ceo autobus niz brdo?" Morao je da zaustavi vozača i siđe iz autobusa usred putovanja.

Vratio se do mene i rekao: "Ovo je jako opasno. Pokušao sam sa dve osobe; deluje, a onda mi je došla ideja: "Zašto da ne pokušam sa celim autobusom?"

Ako uđete u svet meditacije, to su male stvari koje počinju da se dešavaju. Izbegnite ih, nikada ih ne koristite, nikada ne pokazujte, i ne govorite o njima – jer, ako govorite, ljudi će reći: "Pa, pruži mi neki dokaz". Ako pričate o tome oni će tražiti dokaz. Onda ćete početi da ih primenjujete i uskoro ćete izgubiti energiju.

Energija je potrebna za unutrašnju negu. Kada u vama nešto raste, cela energija treba da se pretvori u đubrivo. Ne koristite je spolja ni na koji način. Najbolji način da se počne je: Ne hvališete se.

Treća izreka:

Nemojte da vas obuzme ljubomora.

Sada nećete uspeti da nađete vezu, ali je ona tu. Atiša kaže da ne smete da se hvališete ali drugi mogu; javiće se ljubomora. Drugi mogu da počnu da pokazuju svoju duhovnu snagu, i na osnovu pokazivanja njihove duhovne snage ljudi mogu da ih obožavaju, mogu da ih poštuju, da ih smatraju za velike svece. Vi čuvate tajnu u svom srcu, a znate da možete da učinite veća čuda od njih. Njih ljudi obožavaju, a o vama niko ništa ne zna, i vi ste samo niko.

Može da se javi ljubomora, i ako se ljubomora javi, to je negativna strana hvalisanja. Onda, pre ili kasnije, počecete da se hvališete.

Još nešto da se razume... Dešava se, kada prvi put meditant postigne neku psihičku energiju, neku psihičku snagu, javlja se težnja, prirodna težnja, da se to pokaže. I ako pokaže, pre ili kasnije izgubiće moć. Onda se javlja veliki problem: on to sad ne može, ali sada ima poštovanje. Obožavan je i ljudi očekuju da čini čuda. Šta će sada da uradi? Moraće da se okrene magiji, moraće da počne da uči trikove, da održi svoj prestiž.

To se desilo sa Satija Sai Babom i sličnim ljudima. Prve stvari koje su uradili bile su stvarne, prvih nekoliko eksperimenata koji su uradili nisu bili lažni. Ali onda energija nestaje. I do tada ste postali slavni, i ljudi počinju da se okupljaju, glupi ljudi, i očekuju od vas, i ceo vaš ego zavisi od vašeg pokazivanja.

Onda je jedina moguća alternativa naučiti magijske trikove tako da možete da održavate svoj prestiž. Ako se hvališete, pre ili kasnije postaćete žrtva magijskih trikova. Moraćete da ih naučite, i da obmanjujete ljude.

Ne budite ljubomorni, jer ako ste ljubomorni biće vam nemoguće da dugo održite tajnu.

I četvrto:

Ne radite iz inata.

Ne iritirajte nepotrebno ljude pretvarajući se da ste posvećeniji od drugih, pretvarajući se da ste sveti, pretvarajući se da ste posebni. Ne iritirajte ljude, ne delujte na taj način. Zašto? – jer će teškoće narasti same od sebe, zato nemojte, molim vas, da ih pridodajete.

Samo vaše prisustvo će izazvati nevolje po vas, zato izbegavajte što je više moguće da iritirate ljude. Ako se pretvarate da ste sveti, onda ćete stvoriti suparnike. Ako se pretvarate da ste posebni, onda će biti drugih koji će to poricati. Javiće se argumentacije, nepotrebne kontroverze, neprijateljstva.

Atiša to kaže iz vrlo posebnog razloga. Poseban razlog jeste da je samo prisustvo osobe koja ima neke duhovne kvalitete dovoljno da joj stvori nevolje, jer slepi ljudi ne vole ljude sa očima. Oni koji su uvek živeli u tami, ne vole one koji im donose svetlo, oni ih mrze – jer je prisustvo čoveka svetla uvredljivo, čini da se osećaju inferiorno.

I to se događa samo od sebe, zato nemojte ni na koji način to da uvećavate. Čak i ako držite sve u tajnosti, nekoliko ljudi će znati za to. Prisustvo toga je takvo da će vas nekoliko ljudi obavezno pronaći. Čak i ako pobegnute na Himalaje, nekoliko ljudi će obavezno tragati i naći će vas, jer postoje tragaoci. Postoje ljudi koji su vrlo osetljivi, postoje ljudi koji životima tragaju za nečim da se dogodi u njihovom životu. Postaćete poznati. Nema potrebe da se hvališete, nema potrebe da budete ljubomorni. Pokušajte da se sakrijete što više možete; ipak ćete postati poznati.

Ne možete da sakrijete svetlo ispod grma; pokazaće se. Ne možete sakriti svetlo, ono će sijati. I kad jednom tragaoci počnu da se okupljaju oko vas, i kada učenici dođu, i posvećenici dođu, društvo će naširoko da bude iritirano vama, društvo će biti ljuto na vas. Društvo će pokušati da vas uništi, i ceo vaš rad, i celu vašu zajednicu.

Zašto? – jer potkopavate društvo, sečete same njegove korene. Ono živi na ambiciji, a vi učite neambicioznom životu. Ono živi na makijavelistički način, a vi učite Budinom načinu. Ono živi kroz ljubomoru, nasilje, posesivnost, a vi učite ljubavi. Vi potkopavate same njegove osnove, uništavate same njegove korene. Ono ne može da vam oprost, svetiće se. Zato je bolje biti veoma oprezan.

Ne očekujte zahvalnost.

To je prirodno, kada stižete sve bliže i bliže Bogu, veoma je prirodno da osetite da će vam ljudi biti vrlo zahvalni. Donosite im poklon, najveći poklon što postoji, poklon Boga. Sasvim je prirodno osetiti da će ljudi biti zahvalni. Nemojte to očekivati, očekujte upravo suprotno: da ljudi neće nikada biti u stanju da vam oprost. Što im veći poklon donesete, veća će biti njihova ljutnja. Razapeće vas, otrovaće vas – očekujte takve stvari.

Čak ni Isus nije očekivao da će ga toliko mučiti, da će mu naneti toliku patnju. Sa krsta je povikao Bogu: "Da li si me napustio? Zašto? Zašto mi se ovo događa? Šta sam loše učinio?" U dubini, on nije očekivao da će se dogoditi razapinjanje na krst.

Atiša je vrlo jasan u svom savetu učenicima:

Ne očekujte zahvalnost.

Baš suprotno, očekujte da će ljudi biti ljuti, iritirani, osvetoljubivi, suprotstaviće vam se. Nadajte se najboljem i očekujte najgore. Ako vas ne ubiju, budite im zahvalni.

Jedan Budin učenik je krenuo da širi majstorovo učenje. Buda ga je pitao: "Kuda si pošao, u kom pravcu, u koju provinciju?" A on reče da je pošao u udaljeni kraj Bihara – zove se Suka – "jer nijedan tvoj učenik nije išao u taj kraj".

Buda reče: "Pre nego što odlučiš, odgovori na tri pitanja. Prvo, da li znaš da su ljudi u toj provinciji vrlo nasilni, lako razdražljivi, ubilački raspoloženi? Opasno je ići kod njih, zato nijedan drugi učenik nije ni pomislio da ode kod njih. Ako te uvrede, a uvrediće te, kako ćeš uzvratiti? Šta će se dogoditi u tvom srcu?"

A učenik reče: "Ti savršeno dobro znaš šta će se dogoditi u mom srcu, jer znaš moje srce, jer si ti moje srce. Čemu ova nepotrebna pitanja? Ali pošto si pitao, moram da odgovorim. Ako me uvrede, duboko u srcu osetiću zahvalnost što su me samo uvredili; mogli su da me istuku."

Buda reče: "Sada, drugo pitanje. Oni će te istući, bićeš prebijen. Šta će se onda dogoditi sa tobom? Šta ćeš misliti?"

Učenik reče: "Ti savršeno dobro znaš. Biću im zahvalan, jer me samo tuku a mogli su da me ubiju."

Buda reče: "Sad treće pitanje. Mogu da te ubiju. I ako te ubiju, šta će biti sa tobom? Šta ćeš misliti u svom srcu?"

Učenik reče: "Savršeno dobro znaš, nepotrebno me pitaš. Ali pošto pitaš, moram da odgovorim. Ako me ubiju, dok me budu ubijali biću im zahvalan, jer su mi dali lepu priliku, najveći izazov."

Možeš li biti zahvalan čak i onima koji te ubijaju? Najveći izazov!

"Biću im zahvalan jer me ubijaju i oduzimaju mi život – život u kome sam mogao da učinim nešto pogrešno. Sada više nema mogućnosti; nikad neću učiniti ništa pogrešno. Život u kome mogu da padnem iz moje svesnosti... Sada mi oduzimaju taj život, ne mogu više da padnem iz svoje svesnosti. Biću im zahvalan, krajnje zahvalan, jer kada je neko ubijen, ako može da ostane pažljiv, to je njegov poslednji život, više se neće vraćati na zemlju. Misliću da su mi oni prijatelji, da me izbavljaju iz ropstva. Uvek ću ih se sećati sa ogromnom zahvalnošću u srcu."

Buda reče: "Sada možeš da ideš gde god želiš, jer gde god odeš bićeš u stanju da širiš svoju energiju. Bićeš u stanju da deliš svoju ljubav, svoju samilost i moći ćeš da učiniš ljude pažljivim, svesnim. Ti si spreman."

Atiša kaže: Ne očekujte zahvalnost. Baš suprotno, budite zahvalni ako vam učine nešto loše. To je prirodno; treba dobro da znate, treba to da očekujete. Ako se to ne dogodi, to je čudo. Da Isus nije razapet na krst, da Sokrat nije otrovan, da Mahavira nisu stalno tukli, da nisu preduzeli mnogi naponi i napadi na Budin život, to bi bilo čudo. Te stvari treba očekivati. Tako živi veći deo čovečanstva – u tami, u takvoj tami; od njihove tame ne možete očekivati više.

Ovaj najčistiji napitak saveta

kojim se napredovanje pet mamaca

pretvara u bodi stazu

prenesen je kroz Darmakirti.

Izvorni majstor je Gotama Buda, ali Atišin majstor je Darmakirta. Učenik nikad ne zaboravlja majstora, čak i kad sam postane prosvetljen. Onda takođe ostaje njegova zahvalnost, postaje potpuna, apsolutna. Atiša pamti svog

učitelja Darmakirtu. Bio je to Darmakirta koji mu je rekao da ode Darmarakšiti da nauči još više, i Darmakirta mu je rekao: "Posle Darmarakšite, idi joginu Maitreji da naučiš još više". I on je sledio vođstvo svog majstora Darmakirte.

Darmakirti je jedan od najpoznatijih budističkih majstora. Mnogi od njegovih učenika su postali prosvetljeni. Atiša je samo jedan od njegovih učenika, ali najpoznatiji. On kaže:

Ovaj najčistiji napitak saveta...

"Ovaj nektar koji sam izlio u prethodnim izrekama nema nikakve veze sa mnom. Nisam autor tih izreka. Te izreke mi je preneo moj majstor, a mom majstoru ih je preneo njegov majstor. Izvorno, one su došle od Gotama Bude. Te izreke nisu moje", kaže on. "One nemaju na sebi moj potpis, i ja sam samo sredstvo, koje je prenosilo sve što mi je bilo dato. Ja sam instrument."

Vidite neegoističnost osobe, i zapamtite to. I šta je najčistiji napitak njegovog saveta? To je kako pretvoriti napredovanje pet mamaca u bodi stazu. Šta su pet mamaca?

Meditirajte o dva stanja. Jedno je stanje sna u kome se nalazi veći deo čovečanstva. Ljudi žive kao mesečari; njihovo življenje je mehaničko, njihovo ponašanje je nesvesno. Oni nisu svesni šta su, nisu svesni šta rade, nisu svesni kuda idu. Njihov život je slučajan, drvo koje nosi reka.

U tom stanju takođe, bodićita – Budina svesnost, ili Hristova svesnost, ili Krišnina svesnost, koje god ime odaberete, možete da odaberete – postoji. Čak i u ovim ljudima koji savršeno spavaju, u kojima nema ni tračka svesnosti, postoji bodićita, postoji budina svesnost, ali je prekrivena smećem. A smeće dolazi od pet čula – vida, sluha i drugih čula.

Čula nastavljaju da ulivaju u vas svakovrsne utiske iz spoljašnjosti. Šta god vidite odmah dopire unutra, šta god čitate dospeva unutra. I vaša bodićita je kao dijamant prekriven slojevima i slojevima utisaka. To je jedno stanje.

Šta god vam tih pet čula donesu biće odneto smrću, jer šta god dolazilo iz spoljašnjosti, smrt će vas odvojiti od toga. To nikada ne može postati deo vas, ostaje odvojeno. To ostaje u vama strani element, nikad ne postaje vaša priroda.

Drugo stanje je stanje probuđenog, bude, prosvetljenog, onog ko je potpuno budan. U njemu se desila transformacija. On takođe ima pet čula, ali sada njegovih pet čula funkcionišu na sasvim drugačiji način. Njegovih pet čula počinju da izlivaju njegovu samilost na spoljni svet.

Za osobu koja spava, pet čula samo donose utiske iz spoljašnjosti. Za osobu koja je probuđena, istih pet čula počinju da izlivaju njenu ljubav, njenu energiju, njenu samilost, u svet.

Kada otkrijete bodičitu, kada spoznate unutrašnju svesnost, više niste prosjak. Ne uzimate ništa iz spoljašnjeg. Baš suprotno, postajete vladar, počinjete da ulivate svoje biće u spoljni svet; ulepšavate ga, postajete blagoslov za njega. To je transformacija.

Ako ste budni, daćete nešto svetu, bićete davalac. Upamtite, što više dajete više imate – jer što više ulivate u svet, iz nepoznatih izvora postojanja sve više i više utiče u vas. Povezani ste sa okeanskim. Bodičita su vrata ka okeanskom. Okean je Bog. Iz tog okeana izvori teku u vas. Vi samo delite.

Isus kaže: "Oni koji čuvaju izgubiće, oni koji daju sačuvaće".

Delite i imaćete više. Dajte, i dobićete od onostranog. Transformisana osoba neprestano daje. Ona ima tako mnogo da da, iz nje se preлива.

Ovaj najčistiji napitak saveta

kojim se napredovanje pet mamaca

pretvara u bodi stazu

prenesen je kroz Darmakirti.

"Moj majstor, Darmakirti", kaže Atiša, "dao mi je ovu tajnu transformisanja energija, uputstvo. Sada pet čula više ne nagomilavaju nepotrebno smeće koje će istrnuti i smrdeti. Već su sada postali prolazi za jedno bujanje božanske energije."

Buđenjem karmičke energije prethodnog vežbanja,

i vrlinom mog jakog interesovanja,

Ignorisao sam bedu i lošu reputaciju

i video uputstva za kontrolisanje prisanjanja za ego.

Sada, čak i kad umrem, neću žaliti.

On govori: "Mogao sam da nađem Darmakirtija samo zbog mojih prošlih traganja. Kroz mnoge živote sam tragao."

I ja vam isto kažem: Niste novi ljudi, vi ste drevni tragaoci. Inače, postoje ljudi koji žive u susedstvu, koji me nisu čak ni videli, i koji neće nikad videti i koji neće nikada čuti, i koji neće nikada znati šta se ovde događa!

A vi ste došli izdaleka, iz udaljenih kutaka sveta. Mora da ste tragali kroz mnoge živote. Sakupili ste određenu energiju koja zna gde je budino polje, i privlači vas budino polje. Znaete gde je magnet.

Buđenjem karmičke energije predhodnog vežbanja...

On kaže: "To mora biti, jer sam u mojim prošlim životima disciplinovao sebe na mnoge načine, pa sam sakupio određenu karmičku energiju, da mogu da nađem majstora, da sam dovoljno srećan da nađem majstora".

i vrlinom mog jakog interesovanja...

... moja strasna želja da nađem istinu. Samo dve stvari su potrebne: energija da se traga, i strasan interes da se ta energija usmeri u određenom pravcu.

Ignorisao sam bedu i lošu reputaciju...

Kada dođete majstoru, i majstor je stvarno majstor, društvo će biti protiv vas, društvo će vam stvoriti muku. Moraćete da patite zbog raznoraznih stvari – loše reputacije.

Ignorisao sam bedu i lošu reputaciju...

"To mora da je bilo zbog moje karmičke energije iz prošlosti, to mora da je bilo jer sam kroz mnoge živote tragao i istraživao."

Svako je jedan drevni hodočasnik.

Ignorisao sam bedu i lošu reputaciju...

Vrlo je teško ignorisati bedu i lošu reputaciju. Sada ja za moje sanjasine stvaram hiljadu i jednu vrstu teškoća. Svet će biti protiv vas: gde god da odete, imaćete lošu reputaciju, hm? Samo da budete u vezi sa mnom biće za ljude dovoljno da vas osude, da vam se podsmevaju, da misle o vama da ste ludi i slično.

Samo oni koji su pravi tragaoci biće u stanju da ignorišu svu tu muku i lošu reputaciju. Oni koji su samo radoznali, neće biti u stanju da to urade. Samo srećnici, samo hrabri, samo pravi tragaoci će moći da ignorišu sve, biće u stanju da žrtvuju sve, biće sposobni da stave sve na kocku.

Jednom kada ste došli u dodir sa živim majstorm, onda je sve drugo besmisleno; onda se sve može staviti na kocku, može se lako žrtvovati.

I video uputstva za kontrolisanje prisanjanja za ego.

"Odbacio sam ljude, ignorisao šta kažu. Umesto toga, ulio sam svu svoju energiju u jednu stvar: kako da odbacim ovu ideju o egu, kako da odbacim prisanjanje za ego."

Sve ove izreke nisu ništa drugo do cela nauka o uništavanju ega. Kada jednom ego više nije tu, kada jednom više niste odvojeni od postojanja, kada jednom ne mislite da ste odvojeni od postojanja, trenutno ste prosvetljeni. Tu nestaje ego; pojavljuje se Bog – neposredno, odmah.

Sada, čak i kad umrem, neću žaliti.

Nadam se da će moji sanjasini takođe biti u stanju to da kažu jednog dana.

Sada, čak i kad umrem, neću žaliti.

To je moguće samo ako je postignuta bodičita. To je moguće samo ako ste spoznali vaše najdublje suštinsko jezgro – koje nije personalno, koje je univerzalno; koje nije smrtno, koje je besmrtno; koje nema ništa sa vremenom i prostorom, koje je sama večnost.

Amritasja Putra: mi smo sinovi besmrtnosti.

Kada ste to jednom spoznali, život nije žaljenje.

Život je blagodat, blagoslov.

Meditirajte o Atiši, slušajte njegove savete; to je od neizmerne vrednosti. To nije filozofija, to je uputstvo da disciplinujete sebe, to je uputstvo za unutrašnju transformaciju. To je knjiga koja vam može pomoći da uvećate mudrost. Ja je nazivam Knjigom mudrosti.

Dosta za danas.